

La polèmica a compte de la llei de símbols no para. La norma fou aprovada al Parlament balear –amb els vots del PP– a finals de l’any passat. En síntesi, prohibeix l’ús en espais públics de tot símbol que no sigui oficial, tret que es demani permís i l’administració autonòmica en doni. La multa per incomplir el precepte va dels 6.000 als 10.000 euros. Segons el govern, l’objectiu “és evitar la utilització partidista de les instal·lacions que són de tots i en les quals no s’ha de fer política”. A ningú se li escapa, tanmateix, que malgrat el caràcter general, la norma està pensada específicament contra els docents que d’ençà de la primavera de 2012 han omplert les façanes dels centres educatius públics amb la senyera quadribarrada. Ha estat la seva forma de protestar en contra de la política lingüística del PP.

La iniciativa va començar el març d’aquell any en un institut mallorquí, el del municipi de Marratxí. Un grup de professors, en sintonia amb el director, Jaume March, penjaren a la façana un gran llaç fet amb la quadribarrada. Ben aviat el gest va ser seguit a d’altres centres educatius públics. S’iniciava així la campanya “Enllaçats per la llengua”. Tant l’Obra Cultural Balear com els sindicats –STEL, UGT i CC.OO– i l’oposició política, Més i PSOE –i també partits extraparlamentaris com Proposta per les Illes (PI), Esquerra Unida i ERC– donaren suport a la mobilització.

La multiplicació de llaços molestà profundament Bauzá. El qual ordenà a qui aleshores era el titular d’Educació, Rafel Bosch, que acabés la revolta dels símbols. Però el conseller s’estimà més contemporitzar i donar allargues a les ànsies del president. Una actitud que li va valer la recriminació pública de l’anticatalanisme, que el titllava de “submarí” catalanista i de “traïdor” al programa del PP. La pressió ultra va aconseguir que finalment fos destituït l’abril de 2012. Mentrestant, el president ja havia donat instruccions per redactar una norma que prohibís els llaços i que –en paraules de la portaveu d’educació del PP, Aina Aguiló– “eviti que les escoles es converteixin en llocs d’adoctrinament polític catalanista”. Després de la caiguda en des-

EL TEMPS

Croada contra la quadribarrada

La guerra dels símbols continua vigent a les Illes amb el govern Bauzá, que vol eradicar la quadri-

El govern balear insisteix, ara amb un decret, amb la intenció d’impedir l’exhibició de quadribarrades als centres públics d’ensenyament

gràcia del conseller contemporitzador, s’intensificà la feina per aconseguir la norma. Finalment, el passat desembre era aprovada, com s’ha dit. Però feta la llei, feta la trampa.

Tot d’una el nacionalisme i l’esquerra saberen trobar i aprofitar les esclotxes de la norma legal. El PSOE, Més, ERC, EU i PI anunciaren una campanya per aprovar en els plenaris

dels ajuntaments on són majoria la declaració de la senyera com a “símbol oficial local”. Dit d’una altra manera, la quadribarrada –i per tant també els llaços– podria ser usada als centres educatius públics dels termes municipals el consistori dels quals hagués oficialitzat el símbol.

La irritació del PP va ser majúscula. La resposta, immediata. El vice-president de l’executiu, Antonio Gómez, avançà l’aprovació d’un decret que reglamentarà la “correcta aplicació” de la llei, que implicarà que la declaració de nous símbols locals per part dels ajuntaments “requerirà el permís previ” del govern.

Rebel·lió. La reacció de l’oposició no es va torbar gens ni mica. Tant el PSOE com Més digueren que presentaran iniciatives polítiques –mocions, declaracions, etc.– als consells insulars, als ajuntaments i també al Parla-

barrada dels centres públics d'ensenyament.

ment en contra de la pretensió del PP. Així mateix, portaran el decret als jutjats perquè, en paraules de la diputada socialista Pilar Costa, “és un total i complet absurd” que no respon a altra cosa que “a l’obsessió malaltissa” de Bauzà contra els professors contestataris. Més i PI estan avaluant també la possibilitat de recórrer a la justícia per “invasió de competències municipals”. La mateixa via volen seguir els sindicats –STEI, UGT, CC.OO i ANPE– però perquè la normativa “conculca la llibertat d’expressió”.

Al mateix temps que el govern es treia del capell el nou reglament, feia públic a través de la Conselleria d’Educació que el director de l’institut de Marratxí, Jaume March –on, cal recordar, s’inicià la campanya dels llaços– seria suspès durant sis mesos del càrrec, com a conseqüència de l’expedient que se li havia incoat per una denúncia d’uns pares.

Eix polític contra Catalunya

El govern de José Ramon Bauzà usa qualsevol cosa per oposar-se al catalanisme i a Catalunya. No només la llengua. I el procés sobiranista obert al Principat. També el finançament autonòmic. El passat 25 de gener el president illenc va fer públic que ha pactat amb els seus col·legues de Múrcia, Ramón Luis Valcárcel, i del País Valencià, Alberto Fabra, oposar-se frontalment a qualsevol tracte diferencial cap al Principat a la futura reforma del sistema de finançament. Aquest eix conservador creu que, com que el procés sobiranista fracassarà, CiU intentarà trobar una sortida de compromís davant dels seus votants a través de la consecució d’una via exclusiva –al marge de la resta d’autonomies– per finançar la Generalitat. Tal com, per cert, demanà Artur Mas a Mariano Rajoy abans de la Diada de 2012. Aleshores el govern espanyol va contestar amb una rotunda negativa. Però alguns dirigents territorials del PP, com els tres citats, creuen que podria revifar la reivindicació a canvi de deixar encallar el procés sobiranista. I pensen que, si en aquesta ocasió ningú no protesta, podria ser ben bé que Rajoy tingués la temptació d’escoltar i negociar la proposta. Possibilitat que rebutgen de pla. No es pot descartar que la comunitat autònoma de Madrid acabi a l’últim sumant-s’hi, a l’eix conservador. No seria la primera vegada que els quatre governs s’alien contra l’executiu català. El 2004, amb Francisco Camps a València, Jaume Matas a Palma, Esperanza Aguirre a Madrid i el mateix Valcárcel a Múrcia ja crearen el que anomenaren *el eje de la prosperidad*. Una aliança que els tres primers presidents citats –Múrcia s’hi sumà més tard– signaren a Palma l’11 de juliol d’aquell any amb l’objectiu “que se’ns tingui en compte a l’hora de negociar el nou sistema de finançament” autonòmic, el qual “ha de respondre al principi de lleialtat a les institucions de l’estat”. Deu anys després sembla que ha reeixit aquell eix contra Catalunya.

Tot el claustre de professors del centre així com d’altres docents i els sindicats i partits opositors han fet costat a March ja que consideren que l’acusació respon a interessos espuris i a inclinacions ideològiques anticatalanistes.

Tant la llei de símbols, que entrà en vigor el passat 20 de gener, com el decret reglamentador i la persecució de March han empipat encara més la major part de la comunitat educativa. L’Assemblea de Docents va manifestar la setmana passada el seu convenciment que “la conselleria [d’Educació] és a les mans d’una organització radical i fanàtica”, en referència el·líptica al Círculo Balear, entitat anticatalanista que impulsa les denúncies contra la normalització del català i contra diversos professors, a més de March.

Els docents han acatat la llei i han retirat de les façanes dels centres els

llaços, per evitar les severes multes. Però la mobilització no para. Durant tota la setmana passada el color verd, el de les manifestacions contra el TIL (tractament integral de llengües, el decret que retalla la presència del català a l’ensenyament) i a favor de l’escola pública de qualitat i en català, va anar apareixent, amb formes diferents, per tots els centres: paperines a les reixes exteriors, cartolines verdes a les finestres... I algun col·legi fins i tot ha decorat l’entrada amb cossiols amb flors grogues i vermelles disposades de tal manera que qualsevol diria que formen la quadribarrada.

Els ànims estan molt encesos i amb tota probabilitat s’organitzaran noves actuacions contra el govern, més intenses com més s’acosti el final de curs.

Miquel Payeras